

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **Z. R. H.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, I. P. Pavlova 3, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Az 5/2005-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 8. 4. 2005, č. j. OAM-521/VL-07-ZA07-2005, byla dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím městského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že městský soud se nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak

ze spolehlivě zjištěného stavu věci (dle § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu). Správní orgán řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky dle ust. § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tíživé ekonomické situaci, ve které se stěžovatel v Číně nacházel, se domnívá, že byly dány důvody pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Protože zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, výklad tohoto pojmu závisí na správním uvážení. Proto bylo nutno zvážit, zda nemohou existovat situace, kdy za určitých okolností by ekonomické důvody mohly být podřazeny pod ust. § 14 cit. zákona. Stěžovateli nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedl ve své žádosti (ekonomické, legalizace pobytu a obava z návratu), nejsou důvody hodné zvláštního zřetele. V dané věci bylo rovněž nutné zvážit celkovou ekonomickou situaci v Číně. Městský soud však pouze konstatoval závěry, ke kterým dospěl správní orgán. Stěžovatel navrhl zrušení rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že stěžovatel nerozvedl své kasační důvody. Dále uvedl, že nebyl povinen zkoumat žádost stěžovatele podle podmínek ust. § 14 zákona o azylu, neboť zamítl jeho žádost jako zjevně nedůvodnou. Rovněž poukázal na skutečnost, že stěžovatel podal žádost o azyl až poté, co mu byl uložen trest vyhoštění, když od roku 2002 žil na území České republiky nelegálně. Správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí pouze ekonomické důvody.

Podle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Vzhledem k okolnosti, že zásadní stížní námitkou je poukaz stěžovatele na okolnost, že se jak správní orgán, tak i soud, nevěnovaly s patřičnou pozorností otázce udělení humanitárního azylu stěžovateli, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné ocitovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003-71, následující právní větu: „Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímtéž rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje.“

Výše uvedené plně dopadá i na souzenou věc, ve které byla žádost stěžovatele zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť v průběhu azylového řízení bylo prokázáno, že stěžovatel požádal o azyl pouze z ekonomických důvodů. Za této situace tedy správní orgán, a následně i soud, postupoval zcela v souladu se zákonem, jestliže žádost stěžovatele zamítl bez toho, aniž by současně rozhodl o ust. § 14 zákona o azylu ve vztahu ke stěžovateli, neboť k tomu typu rozhodnutí neměl na základě zákona o azylu podmínky (jak již bylo vysloveno výše). Z tohoto důvodu je lichým rovněž tvrzení stěžovatele o tom, že správní

orgán měl zkoumat, zda-li ekonomické důvody, snaha o legalizaci pobytu či obava z návratu mohou být důvody zvláštního zřetele hodnými, neboť v dané věci správní orgán takto postupovat nemohl.

Jestliže stěžovatel poukazuje na skutečnost, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že k ní nepřihlédl, neboť se nejedná o stížní bod, ale o pouhé tvrzení stěžovatele, které není podložené žádnými skutkovými či právními důvody. Protože Nejvyšší správní soud v kasačním řízení důsledně dodržuje dispoziční zásadu, není oprávněn k nepodloženým tvrzením stěžovatele vyhledávat důkazní materiál. Proto k této námitce soud nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné připomenout, že azyl je už historicky právním institutem, kterým nositel jedné svrchované moci (v moderní době nositel státní suverenity, tedy stát) poskytuje svou ochranu někomu, kdo se nachází pod jurisdikcí jiné státní svrchovanosti, kterou (a právě jí) je bezprávně ohrožen na svobodě, zdraví, životě nebo jiných základních hodnotách. Pro případ, kdy se státní příslušník jiného státu rozhodne dlouhodobě pobývat na území České republiky, disponuje právní řád České republiky patřičnými právními prostředky, mezi které rozhodně nepatří azylové řízení.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu